

Ha rebut el Premi de la Crítica Serra d'Or de Catalanística (1993) i el Premi Catalunya de l'IEC (1994).

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 16 de desembre de 1996.

Jill R. Webster

Nada a Anglaterra l'any 1931.

Llicenciada en lletres hispàniques a la Universitat de Liverpool el 1962. Molt més tard, l'any 1978, es llicencià en història a la Universitat de Londres. El 1969 es doctorà en llengües i literatures hispàniques, amb una tesi dirigida per J. Gulsoy, a la Universitat de Toronto. Ha estat professora de llengua i literatura castellana i portuguesa durant gairebé trenta anys en aquesta darrera universitat, i actualment és professora emèrita. Ha estat també directora del Centre d'Estudis Medievalls de la mateixa universitat.

Durant la seva joventut, visqué durant dos anys a Barcelona. Això despertà el seu interès per la llengua i la cultura catalanes i féu que a Liverpool escollís especialitzar-se

en català, llengua que parla i escriu. Frequentà les lliçons dels Estudis Universitaris Catalans i, un cop llicenciada, vingué cada any a Barcelona.

En el camp de la recerca, s'ha especialitzat en tres qüestions diferents. D'una banda, s'interessà fa temps per l'anarquisme ibèric i féu entrevistes a la majoria dels líders. També preparà l'obra *Documents per a la història de la FAI*, que encara no s'ha publicat. Quan abandonà aquesta línia de recerca, donà la seva biblioteca sobre anarquisme al Centre d'Estudis d'Història Contemporània. D'altra banda, ha estudiat la figura de Francesc Eiximenis i la seva obra *Dotzè del Crestià*, tema de la seva tesi doctoral. Aquest treball formà part de les *Obres de Francesc Eiximenis*, publicades a Girona en dos volums (1986-1987). Anteriorment havia publicat *La societat catalana al segle XV* (1967), una interessant antologia sobre Eiximenis.

La recerca de dades sobre aquest personatge, que era franciscà, la dugué a interessar-se per un tercer tema: els franciscans i, en general, els ordes mendicants a Catalunya i la gran influència que hi exerciren. Ha fet durant anys una recerca extensa i detallada, tant als grans arxius com als comarcals i locals, la qual cosa li ha permès connectar gairebé amb tots els grups locals d'estudiosos i publicar a una gran diversitat de revistes. La seva obra més important en aquest terreny és *Els Menorets: The Franciscans in the Realms of Aragon from St. Francis to the Black Death* (1993), un estudi molt detallat sobre els franciscans a la Corona catalanoaragonesa i la seva relació amb el món urbà i la burgesia mercantil. És autora també d'un altre llibre sobre els mendicants en general al País Valencià, que porta per títol *Per Déu*

o per diners: els mendicants i el clergat al País Valencià. Aquesta darrera obra, juntament amb una altra sobre els carmelites, es troben en curs de publicació.

És membre de la Reial Societat del Canadà i ha estat elegida dues vegades presidenta de l'Acadèmia Americana d'Historiadors Investigadors de l'Espanya Medieval. Ha estat també secretària-tresorera de l'Associació Americana de Professors d'Espanyol i Portuguès.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 16 de desembre de 1996.

Henry de Lumley

Nat a Marsella el 1934.

Llicenciat en ciències naturals a la Facultat de Ciències de Marsella (1955) i doctorat a la Facultat de Ciències de París (1965) amb una tesi sobre els jaciments dels paleolític inferior i mitjà catalans. És un dels especialistes d'Europa més importants en el camp de la prehistòria, i ha escrit moltes obres sobre el paleolític, la paleoantropologia i l'art rupestre.

És director de recerca al Centre Nacional de Recerca Científica des del 1977, i dirigeix l'Institut de Paleontologia Humana i el Laboratori de Prehistòria del Museu de l'Home de París des del 1980. Des de l'any 1994 és director també del Museu Nacional d'Història Natural de París. És el redactor en cap de la prestigiosa revista *L'Anthropologie*.

Com a arqueòleg de camp, ha organitzat nombroses excavacions, com les de la cova de l'Hortus (Erau, Llenguadoc), Terra Amata i cova de Lazaret (Niça, Provença), cova de Vallonet (Var, Provença), *cauna* de l'Aragó (el Rosselló) i Vallée des Merveilles (Mont Bego, Alps Marítimes, Provença). Algunes d'aquestes excavacions han estat el punt de partida d'importants publicacions i de molts documentals científics premiats. Ha impulsat també treballs de camp a Grècia, Brasil, Etiòpia, etc. Moltes de les seves iniciatives arqueològiques han donat lloc a magnífics museus, com el Museu de Terra Amata a Niça, el Museu de Prehistòria de Talteüll o el Museu de l'Abri Pataud a Las Eisiàs. Actualment, s'ocupa de la renovació del Museu de l'Home.

La seva relació amb Catalunya és molt estreta. El 1964 inicià les excavacions a la *cauna* de l'Aragó, on descobrí als anys setanta les restes dels habitants més antics de Catalunya. Ha impulsat l'esmentat museu monogràfic a Talteüll, remodelat totalment el 1992, i ha creat el Centre Europeu de Recerques Prehistòriques, dotat amb llocs de recerca del Centre Nacional de Recerca Científica, estudis de tercer cicle i uns grans laboratoris. Fou l'impulsor de les nostres excavacions a la cova de l'Arbreda de Serinyà i, actualment, duu a terme un projecte sobre la cova del Toll de Moià amb David Serrat, membre de l'Institut.

Ha organitzat algunes de les exposicions sobre els orígens de la humanitat i la prehistòria